

آئینه جان

معاونت فرهنگی و تبلیغات نمایندگی ولی فقیه در سپاه / مدیریت انتشارات

پرستار؛ نورے در پیدے خدمت

● مرضیه جعفریان

روایت عاطفه، ایمان و ایثار در جامه ی سفید پرستاری

امید را به بستر بیماران بازمی گردانند. پرستار، نامی است که در هر گوشه ی بیمارستان، بوی انسانیت می دهد؛ نمادی از تپش زندگی در رگ های خاموش.

در تقویم ما، روز پرستار فقط یک مناسبت تقویمی نیست؛ روزی است برای تجلیل از انسان هایی که با صبر، ایثار و عشق، مرز میان درد و آرامش را نگه می دارند. آنان که لبخند را از دل رنج برمی کشند و با نگاه مهربانشان،

پرستار و مفهوم فداکاری عاشقانه

در عرفان، عشق یعنی «فراموشی خویش در یاد دیگران». پرستار، هر روز این معنا را تمرین می کند. وقتی در نیمه شب بالای سر بیماری بیدار می ماند، در حقیقت در خلوتی عرفانی با خدا مناجات می کند. او میان درد و دعا، معنای جدیدی از عشق می نویسد؛ عشقی که نه بر لب، بلکه بر زخم جاری است.

پرستاری؛ عبادتی در لباس خدمت

پرستاری تنها یک شغل نیست، نماز مداوم دلسوزی است. پرستار، در هر لحظه از مراقبت، در حال سجده ای بی کلام است. او درد را لمس می کند، اما لبخند می زند؛ چون می داند در هر ناله ی بیمار، صدای خدا را می شنود. پرستار یعنی انسان عاشقی که در میان زخم و سکوت، ایمانش را خرج آرامش دیگران می کند.

شب بیداری و شب زنده داری

اگر شب زنده دار عارف، در سجاده با اشک مناجات می کند، پرستار در کنار تخت بیمار، با اشک همدلی. هر دو به نوعی خدا را ملاقات می کنند؛ یکی در عبادت، دیگری در خدمت. در فرهنگ دینی، خدمت بی ریا همان عبادتی است که فرشتگان به آن سجده می کنند.

سپیدی جامه، آینه ی پاکی دل

سفید، رنگ حضور خداست؛ رنگ نیت پاک. وقتی پرستار لباس سفیدش را می پوشد، گویی بال فرشته اش را باز کرده است. این سپیدی نشانه ی آن است که در میان تیرگی دردها، هنوز نور مهربانی زنده است. پرستار، چراغی است در راهروهای بیمارستان، که نه برای دیده شدن، بلکه برای افروختن امید می تابد.

از نگاه قرآن، عرفان و حدیث

در نگاه قرآن، هر کس انسانی را از مرگ برهاند و زنده بدارد، گویی همه انسان ها را زنده داشته است «(سوره مائده، آیه ۳۲). این آیه، امضای الهی بر دستان پرستاران است. در عرفان اسلامی نیز، خدمت به خلق، قرب به خالق است. مولانامی گوید: "خلق را چون جان عزیز دار ای پسر، کز برای خالق است این بند و بر." پرستار، با هر مرهم و لبخند، قدم به ساحت بندگی عاشقانه می گذارد. پیامبر اسلام (ص) فرموده اند؛ هرکه انسانی را که ناتوانی جسمی دارد، یاری کند، خداوند او را در کارهایش یاری می دهد و در قیامت فرشتگانی را می گمارد تا او را در پیمودن مسیر هولناک قیامت و عبور از گودال های آتش و بر عبور از صراط به سوی بهشت با سلامت و امنیت کامل یاری دهند. (التفسیر المنسوب الی الإمام الحسن العسکری علیه السلام، ص ۶۳۵)

پرستار، مظهر اسم «الرحیم»

در آینه صفات الهی، پرستاران جلوه‌ای از رحمت خداوند هستند.

آن‌گاه که دستشان را روی شانه‌ی بیمار می‌گذارند، دست خداست که از آسمان رحمت می‌فرستد.

پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) می‌فرمایند: " مَنْ قَضَى لِمُؤْمِنٍ حَاجَةً، قَضَى مَنْ قَضَى لِمُؤْمِنٍ حَاجَةً قَضَى اللَّهُ لَهُ حَوَائِجَ كَثِيرَةً أَذْنَاهُنَّ الْجَنَّةُ ". (قرب الإسناد: ۴۱۸/۱۱۹)

هر کس يك نیاز مؤمنی را روا سازد، خداوند نیازهای فراوان او را روا سازد، که کمترین آنها بهشت است.

پرستار، حاجت بیمار را برآورده می‌کند و در نتیجه، خدا حاجت دلش را می‌نویسد.

پرستاری، رسالت، نه شغل

در دنیای امروز، بسیاری از کارها فقط «وظیفه» اند؛ اما پرستاری، رسالت است.

رسالت آرام کردن دل‌هایی که در تب و بی‌قراری‌اند.

این رسالت، یادآور نقش زینب کبری (س) در کربلاست؛

او نیز در میان رنج و خون، پرستارِ پیام بود، نه فقط پرستارِ زخم‌ها.

زینب کبری (سلام الله علیها)، الگوی ابدی پرستاران

بانوی صبر و پیام، پرستار زخمیان عاشورا بود.

او با اشک و استقامت، به همه آموخت که پرستاری فقط مرهم جسم نیست، مرهم روح است.

پرستاری که با دل کار می‌کند، ادامه‌دهنده‌ی همان راه نورانی است. سفیدی لباسش، ادامه‌ی راه سپید و روشن حضرت زینب (س) است؛ پوششی از ایمان و نجابت، نه از پارچه.

در میدان جهاد سلامت

پرستاران، رزمندگان جبهه سلامت‌اند.

در بحران‌ها، در همه‌گیری‌ها، و در اتاق‌های اضطراب،

آن‌ها با ایمان و صبر می‌جنگند، نه با خشم.

رهبر معظم انقلاب فرمودند: «پرستاران عزیز حقیقتاً فرشتگان رحمت برای همه افراد بیمار و بیماردار جامعه محسوب می‌شوند».

بیانات در دیدار جمعی از پرستاران ۱۳۸۳/۰۴/۰۳

این جمله، تفسیر عرفانی مسئولیت آن‌هاست؛ جهاد عشق

در مسیر نجات جان‌ها.

سپاس از فرشتگان زمینی

هیچ ثروتی نمی‌تواند ارزش شب‌های بی‌خوابی پرستار را بسنجد.

تنها مزد واقعی او، لبخند آرامش بیمار است.

اگر فرشتگان نان نمی‌خورند، پرستاران هم از محبت سیر می‌شوند نه از پاداش.

به‌راستی، اگر دنیا هنوز گرم است،

به‌خاطر گرمای دل پرستاران است.

نگاه عرفانی به «خدمت»

در نگاه عارفان، خدمت یعنی حضور خدا در میان مردم.

پرستار، همان کسی است که خدا را در رنج دیگران لمس می‌کند.

وقتی دستش را بر نبض بیماری می‌گذارد،

در حقیقت، دارد نبض انسانیت را می‌گیرد.

و هرگاه اشک بیمار خشک می‌شود،

فرشته‌ای در آسمان نامش را می‌نویسد.

دعای عارفانه برای پرستاران

خدایا!

بر دستانی که مرهم زخم‌هاست، برکت عطا کن.

بر چشم‌هایی که از خستگی می‌سوزند، نور آرامش بریز.

و بر دل‌هایی که در سکوت خدمت می‌تپند، رحمت را بی‌دریغ

نازل فرما.

آمین یا ارحم الراحمین

نتیجه‌گیری

پرستاران، فرشتگان زمینی‌اند

وظیفه ما در تجلیل از پرستاران، تنها در تقدیم گل و لوح خلاصه نمی‌شود؛ بلکه درک عمیق از رسالت انسانی و الهی آنان است. پرستاران، فرشتگان زمینی‌اند که در لحظه‌های تلخ درد و بیم، با لبخند و صبرشان امید می‌کارند. تجلیل از آنان یعنی دیدن رنج‌های نادیده، شنیدن خستگی‌های نگفته و ارزش‌گذاری به فداکاری‌های بی‌ادعا.

جامعه‌ای که قدردان پرستاران باشد، به اخلاق، انسانیت و مسئولیت اجتماعی خود احترام گذاشته است. ما باید با رفتار، گفتار و سیاست‌های حمایتی، شأن این قشر شریف را پاس داریم؛ از بهبود شرایط کاری و معیشتی آنان گرفته تا ترویج فرهنگ قدردانی در رسانه‌ها و مراکز آموزشی.

تجلیل واقعی از پرستار، آن است که در نگاه مردم، «پرستاری» به عنوان شغل عشق و ایثار شناخته شود، نه صرفاً حرفه‌ای برای امرار معاش. پرستاران شایسته‌اند که در قلب ملت جا داشته باشند؛ چرا که در سکوت و خستگی، مرز میان مرگ و زندگی را پاسبانی می‌کنند. وظیفه ماست که با احترام، حمایت و سپاس عملی، نشان دهیم آنان تنها نیستند و جامعه، قدر روشنایی حضورشان را می‌داند.